

τόκ !... κλαγγή ὄπλων ἀσθενῆς ἀντηχεῖ... ὁ οὐρτης καὶ τὰ κλειθρα κροτοῦσι... τέλος φωνὴ τις ψιθυρίζει τὰς λέξεις ταύτας :

« Ἐξύπνησον, ἐγέρθητι τῆς κλίνης, ἀγάπη μου ! Τί ἔκαμνες, Ἐλένη ; Ἐγρύπνεις ἢ ἐκοιμάσο ; ἦσο φαίδρα ἢ τεθλιμμένη, ἐσκέπετο ποσῶς εἰς ἐμέ, ὠραία μου ;

— Ἀγαπητέ μου ! ἀγαπητέ μου !... Τόσον ἀργὰ ἐν μέσῳ τῆς νυκτός !... Ἐγρύπνουν, ἐκλαιον διὰ σέ, πολὺ ὑπέφερα ἀπὸ τῆς αὐγῆς ; πῶ ἦσο λοιπόν, Γουλλιέλμε ;

— Ἐἶχον ἀργήσει ὀλίγον νὰ ἱππεύσω. Μόλις ἐφθασα ἐξ Οὐγγαρίας ἀνέβην τὸν ἵππον μου, ἀφοῦ ἡ σκοτία ἠπλώθη ἐπὶ γῆς καὶ θὰ ἐπιστρέψωμεν ὁμοῦ εἰς τὰ σύνορα προτοῦ ὁ πρωϊνὸς κώδων σημάνη.

— ὦ ! μείνον ἀπόψε εἰς τὰς ἀγκάλας μου, ὅπως σὲ θερμάνωσιν αἱ περιπτύξεις μου ! ὁ ἀνεμος πνέει παγετώδης διὰ μέσου τῶν λευκακανθῶν... ὁ ἡγαπημένος μου εἶνε ψυχρὸς ὡς ὁ θάνατος.

— Ἄφες τὸν ἀνεμον νὰ πνέῃ διὰ μέσου τῶν λευκακανθῶν ! Ἀνάγκη ἀπόψε ν' ἀναχωρήσωμεν ὁ ἵππος εἶνε πλησίον ἐδῶ, ὁ πτερινιστῆρ ἀποστίλβει, ἀδύνατον νὰ παραμείνω μέχρι τῆς χαρκαυγῆς.

» Ἐμπρός, ἐμπρός καὶ ταχέως ! Ἦ ἀνάβῃς ὀπισθὴν τοῦ μαύρου μου λιθουκῦ ἵππου ὑπεράνω ὀρίων καὶ φραγμῶν, θὰ διανύσωμεν ἑκατὸν μίλλια διὰ μιᾶς ἕνα εὐρωμεντὴν νυμφικὴν κλίνην.

— Ἐν ὄρα νυκτός ! Ἐκατὸν μίλλια ἐν ὄρα νυκτός ! ὦ ! μείνον, φίλτατε Γουλλιέλμε ! Ὁ κώδων σημαίνει μεσονύκτιον, ὄραν ζοφεράν καὶ φρικώδη ! ὦ ἀγαπητέ μου, μείνον ἕως οὗ ἐξημερώσῃ.

— Ἰδέ, ἰδέ ! ἡ σελήνη εἶνε ὠραία ! φρονῶ ὅτι θὰ φθάσωμεν ταχέως. Ἄνελθε, καὶ ἐμπρός ! Διότι προτοῦ ἐξημερώσῃ θὰ ἔχωμεν ἤδη φθάσει εἰς τὴν συζυγικὴν παστάδα.

» Ὁ μαῦρος λιθουκὸς ἵππος χρεμετίζει, ὁ χαλινὸς ἀντηχεῖ, ἀγωμεν, καὶ ταχέως, καὶ κάθησον. Ἡ τελετὴ εἶνε ἕτοιμος, ὁ θαλάμος ἐστολισμένος, οἱ συμπόται συνῆλθον καὶ μᾶς ἀναμένουν. »

Ὁ ἔρωσ τὴν παραφέρει καὶ τῇ ἀφαιρεῖ πάντα φόβον : ὁρμᾷ, σπεύδει, ἀναβαίνει ἐπὶ τῶν ὀπισθίων τοῦ ἵππου καὶ συμπλέκει τοὺς ὠρχίους τῆς βραχίονας περὶ τὴν ζώνην τοῦ ἀγαπητοῦ τῆς Γουλλιέλμου.

Καὶ οὐρρά ! οὐρρά ! καλπάζουσι ταχέως, ταχέως ὡς ἡ ἀστραπή καὶ ὑπὸ τοὺς πόδας τοῦ ἵππου, οἱ λίθοι ἀναδίδουσι χωρίδας πυρός.

Καὶ δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ, χωρὶς τὸ βλέμμα των νὰ ἠδύνατο πρὸς στιγμὴν νὰ προσηλοῦτο ἐπὶ τινος ἀντικειμένου, ὄρος, κοιλίας καὶ λειμῶν, καλύβη καὶ πύργος, διαφεύγουσι ταχέως, ταχέως παρ' αὐτοῦς.

« Κρατοῦ στερεῶς... φοβεῖσαι ; ... ἡ σελήνη εἶνε λαμπρά... ὁ ἵππος μου εἶνε ἐλαφρὸς... κρατοῦ καλῶς ! φοβεῖσαι ; — ὦ ὄχι ! » εἶπεν ἐκεῖνη ἀσθενῶς : « ἀλλὰ διατί εἶσαι τόσον κατηφῆς καὶ τόσον κρύος ;

» Τί σημαίνουσι τὰ ἄσματα αὐτὰ καὶ οἱ πένθιμοι θόγγοι ; διατί ἔκρωξεν ἡ γλαυῆ ; — Ἐἶνε ὁ ἦχος τοῦ κώδωνος τῶν νεκρῶν, εἶνε ἄσμα νεκρῶσιμον διὰ πτώμα ἐνταφιασθῆν.

» Μὲ τὰ ἄσματα καὶ τὰς δεήσεις σας, περὶ τὴν χαρκαυγὴν δύνασθε νὰ ἐνταφιάζετε τοὺς

νεκροὺς ἀπόψε ὀδηγῶ ἐφιππος τὴν νεαράν μου μνηστὴν εἰς τὴν νυμφικὴν παστάδα.

Ἐλθέ μὲ τὸ ἐπιτελεῖον τῶν ψαλτῶν σου, ψυχοπομπὴ τοῦ τάφου, ἐλθέ νὰ τονίσῃς τὸ ἄσμα τοῦ ὑμεναίου. Ἐλθέ ἱερεῦ, νὰ εὐλογῆσῃς τὴν τελετὴν τῶν γάμων. Ἐλθετε ὅλοι, ἀκολουθεῖτέ με. »

Τὰ ἄσματα καὶ οἱ κώδωνες διακόπτονται : τὸ φέρετρον καταπίπτει τὸ ἐνταφιασθῆν πτώμα ἐγείρεται, καὶ ἐν ἄκρᾳ σπουδῆς, ἡ συνοδεία ὅλη παρακολουθεῖ τὸν φρενήρη καλπασμὸν τοῦ μαύρου ἵππου.

Καὶ ὀδεύουσι ἐμπρός ! ἐμπρός ! ὁ ἵππος θορυβωδῶς χρεμετίζει, πνοὴ ἀσθματικὴ ἐξέρχεται ἀπὸ τοῦ ἀναπάλλοντος στήθους τοῦ ἱππέως, ἐνῶ ἐπιταχύνουσι τὴν φρενήρη των πορείαν.

« ὦ Γουλλιέλμε, πρὸς τί αὐτὴ ἡ παράλογος βία, πῶ λοιπόν εὐρίσκειται ἡ νυμφικὴ παστάς ; — Ἐἶνε μακρὰν πολὺ, εἶνε χαμηλὴ, ὑγρά, στενὴ καὶ παγερά, ὦ κόρη δύσπιστος.

— Δὲν θὰ ἔχη θέσιν δι' ἐμέ ; — Ὅθ' ἔχη δι' ἀμφοτέρους... τάχυνον, τάχυνον, ἵππε μου, τὴν πορείαν σου ; »

Καὶ κεντᾷ τὸν ἐκμανῆ ἵππον ἐπὶ γεφύρας ἀντηχούσης, ἀνωθεν παφλαζόντος ὕδατος.

Τρρά ! τρρά ! καλπάζουσι ἐπὶ τῆς ἀκτῆς φλάκ ! φλάκ ! κατὰ μῆκος τῆς θαλάσσης τὸ μαστίγιον ὑψοῦται, ὁ πτερινιστῆρ ἀποστίλβει, πῦρ ἀναδίδουσι οἱ λίθοι.

Δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ διαβαίνουσι πετῶντες ὄαση, ἄλση, θάμνους, δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ διαβαίνουσι πετῶντες χώρας, πόλεις καὶ πύργους.

Φοβεῖσαι ; φοβεῖσαι ; ... ἡ σελήνη εἶνε λαμπρά : φοβεῖσαι διότι φεύγεις ἐφιππος μετ' ἐμοῦ : Οὐρρά ! οὐρρά ! οἱ νεκροὶ εἶνε ταχεῖς ! — ὦ Γουλλιέλμε μου, ἄφες τοὺς νεκροὺς !

« Βλέπεις ἐκεῖ, βλέπεις ; Τί εἶνε αὐτὸ τὸ ὅποιον ταλαντεύεται καὶ τρίζει ἐν μέσῳ τῶν συριγγῶν τῆς θυέλλης ; — Ἐἶνε ἀγχόνη, καὶ ἡ μάχαιρα τοῦ δημίου, καὶ ὁ κατάρτος τροχός φονεύς τις εἶνε ἐκεῖ προσδεδεμένος.

» ὦ ! ἐδῶ, προδότα βαίνωμεν εἰς τὴν νυμφικὴν παστάδα καὶ μὲ τὰς ἀλυσεις σου, θὰ ἐκτελέσῃς τὸν χορὸν τοῦ αἰχμαλώτου ἐνώπιον ἐμοῦ καὶ τῆς μνηστῆς μου. »

Καὶ ταχέως, ταχέως ! Κλάκ, κλίκ, κλάκ ! τὸ κατεσχισμένον πτώμα κατέρχεται καὶ ἐλαφρὸν ὡς ὁ ἀπὸ τοῦ ὄατος πνέων ἀήρ, μινύεται πρὸς τὴν ἀγρίαν συνοδείαν.

Τρρά ! τρρά ! καλπάζουσι ἐπὶ τῆς ἀκτῆς φλάκ, φλάκ ! κατὰ μῆκος τῆς θαλάσσης τὸ μαστίγιον αἰμάσσει, ὁ πτερινιστῆρ ἀποστίλβει, πῦρ ἀναδίδουσι οἱ λίθοι.

Πῶς ἐβλεπον φεύγοντα τ' ἀντικείμενα ἀτίνα ἡ σελήνη ἀσθενῶς ἐφώτιζε ! πῶς ἐβλεπον φευγούσας τὰς σκιὰς αὐτὰς ! πῶς ἐφευγεν ἡ γῆ ὑπὸ τοὺς πόδας των καὶ ὁ οὐρανὸς ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς των !

« Φοβεῖσαι ; φοβεῖσαι ; Ἡ σελήνη εἶνε λαμπρά, καὶ οἱ νεκροὶ ταχεῖς ἐν τῇ πορείᾳ των ! Φοβεῖσαι λοιπόν τοὺς νεκροὺς, πιστὴ Ἐλένη ; ... — ὦ ! ἄφες ἐν τῇ ἡσυχίᾳ των τοὺς νεκροὺς !

— ὦ ἵππε μου, μαῦρε λιθουκὸς μου ἵππε ! μοὶ φαίνεται ὅτι ἀκούω τὸν ἀλέκτορα : ὦ ἵππε μου, μαῦρε λιθουκὸς μου ἵππε, αἰσθάνο-

μαι τὴν ὀρόσον τῆς πρωΐας : προσεγγίζει εἰς τὸ τέρμα τῆς ἡ πορεία.

« Οὐρρά ! οὐρρά ! οἱ νεκροὶ εἶνε ταχεῖς ἡ μνηστῆ, ἡ μνηστὴ φθάνει ! καὶ ἐντὸς μικροῦ θὰ εὐρωμεν τὴν νυμφικὴν παστάδα, διότι ἐδῶ εἶνε ἡ κατοικία μου, Ἐλένη. »

Βραδέως στραφεῖσα ἐπὶ τῶν σκωριῶντων τῆς στροφίγγων θύρα τις ἠνεώχθη καὶ ὑπὸ τὰς ὠρχὰς ἀκτίνας τῆς σελήνης, ἐπεφάνη ἐκκλησία καὶ πύργος.

Τὰ νυκτερινὰ πτηνὰ ἐπτοήθησαν καὶ ἀπέπτησαν, ἐκπέμποντα κραυγὰς πενθίμου, καὶ ἠκούσθησαν αἱ κατηραμέναι ψυχαὶ παράγουσαι θόρυβον ὅμοιον πρὸς τὸν ψόφον τῶν φθινοπωρινῶν φύλλων.

Ἐπεράνω τῶν τάφρων καὶ τῶν ἐπιτυμβίων πλακῶν, ὁ Γουλλιέλμος ἀφῆκε νὰ ὀρμήσῃ ὁ διάπυρός του ἵππος, εἶτα, αἶφνης, πρὸ ἀνοικτοῦ τάφου, ἐσταματήσῃ τέλος τὴν πλάνητα πορείαν του.

Ἡ περιχειρὶς του ἀποσπάται καὶ παραιτεῖ τὰ ἡνία, ἡ χαλυβδίνη περικεφαλαία καταπίπτει χαμαί. ὁ θώραξ ἀφίνει γυμνὰ τὰ ἄσκαρὰ του στήθη, ὁ πτερινιστῆρ ἐγκαταλείπει τὴν αἰμάσσοσαν του πτέρναν.

Οἱ ὀφθαλμοὶ παραιτοῦσι κενὰς τὰς θέσεις των, ἡ σὰρξ ἀποσπάται τῶν ὀστέων καὶ τῆς Ἐλένης οἱ βραχίονες δὲν περιβάλλουσι εἰμὴ φρικώδη σκελετόν.

Ὁ μανιώδης ἵππος ἀποπνέει πῦρ καὶ κηπὸν, καὶ πειῶν τεράστειον ἄλμα, ἐξατμίζεται εἰς τὸν αἴθρον ἀέρα καὶ ἐγκαταλείπει τὴν Ἐλένην χαμαί.

Κατὰ στιγμὰς ἡμιωρόμενα, κατὰ στιγμὰς ἡμιακουόμενα, τὰ ὠρχὰ φάσματα περιρίπτανται τριγύρω τῆς νεανίδος, τελοῦντα τρομερὸν χορὸν, καὶ ὠρύνονται τὸ πένθιμον τοῦτο ἄσμα :

« Καὶ ἐὰν τὰς καρδίας μας συντριβῇ τὸ ἄλγος, θὰ ἐπαναχθῆλωμεν τὰς βουλὰς τοῦ οὐρανοῦ ! » Τῆς Ἐλένης ἡ καρδία παρήτησε τὸ σῶμά της : ὁ Θεὸς νὰ τῇ ἀπονεύμῃ χαριν.

¶*

ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ

Μυθιστορία ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Τοιαύτη ἦτο ἡ θέσις τῶν δύο συνεταίρων καθ' ἣν στιγμὴν τοὺς συνητήσαμεν εἰς τὴν ἐπαυλιν Λὰ Νοβίς.

Ἡ Μαρκελίνα δὲν ἐξήρχετο πλέον τῆς οἰκίας της, ἐκ φόβου μὴ συνήντα τὸν Δαγκέρ, ἢ τὸν Βωφόρτ.

Ὅσον καὶ ἂν μετεβλήθη, καὶ μολονότι δὲν ἀνεγνωρίσθη πρό τινος ὑπὸ τοῦ Κρασοκανάτα, ἐφοβεῖτο ἐν τούτοις.

Ἡ κόμη τῆς εἶχε λευκανθῆ, τὰ χαρακτηριστικὰ της εἶχον παρακμάσει, ἀλλ' ὑπάρχει τι μηδέποτε μεταβαλλόμενον, οἱ ὀφθαλμοί. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἦσαν ὡς παντοτε μαῦροι, φαεινοί, βαθεῖς τὴν ἔκφρασιν.

Ὅσακις ἠναγκαζέτο νὰ ἐξέρχεται ἐφόρει

πυκνότερον πέπλον αποκρύπτοντα ἐξ ὀλοκλήρου τὸ πρόσωπόν της, εἰς τρόπον ὥστε πολλακίς ἐν τῇ ὁδῷ τοῦ Κρέιλ, διεσταυρώθη πρὸς τὸν Βωφόρτ, χωρὶς οὐδὲ κἄν ἐκεῖνος νὰ τὴν παρατηρήσῃ.

Ἡμέρας τινὰς μετὰ τὴν χωρικὴν ἐορτὴν τὴν δεθεῖσαν παρὰ τοῦ Βαλόν, ὁ Γεράρδος ἔλαβε σύντομον ἐπιστολὴν ἐκ μέρους τοῦ Πέτρου Βωφόρτ.

«Μὴ λησμονήσητε νὰ ἔλθητε ὅπως με ἔδητε. Μοὶ τὸ ὑπεσχέθητε.»

Ἐπέδειξε τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὴν μητέρα του.

— Βλέπεις ! Σοὶ τὸ εἶχον εἶπει.

Ἐκείνη δὲν ἀπήντησεν.

Ἡ θέσις αὐτῆ, ἥς ἔβλεπε πάντοτε τὸ ἀδιέξοδον, καθίστατο ὁσημέραι μᾶλλον πολὺ πλοκος δι' αὐτήν.

Ὁ Γεράρδος, μὴ ἔχων τὸ ἀπόγευμα ἐργασίαν, μετέβη εἰς τοῦ Βωφόρτ τὴν αὐτὴν ἐκείνην ἡμέραν.

Ὁ Βωφόρτ διέμενεν εἰς τὸ πρὸς τὴν ἐξωχὴν ἄκρον τοῦ Κρέιλ, ἐν ὠραία οἰκίᾳ ἐγειρομένη εἰς τὸ βάθος ἀπεράντου κήπου δενδρόφυτου.

Ὁ σύζυγος τῆς Μαρκελίνας εὐρίσκετο ἐν τῷ κήπῳ, περιφερόμενος μικροῖς βήμασι, μόνος καὶ τὴν κεφαλὴν κλίνων ἐπὶ τοῦ στήθους, ὅτε ὁ Γεράρδος τὸν συνήντησεν ὀδηγηθεὶς ὑπὸ θεράποντος.

— Καλημέρα, ἰατρέ ... πῶς ἔχει ἡ μήτηρ σας ;

Καὶ τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρα.

Κατ' ἀρχὰς ἡ ὁμιλία περιστράφη ἐπὶ ἀδιαφόρων ἀντικειμένων.

Αἴφνης καὶ ἄνευ προομιῶν :

— Ἐχετε ἀδελφὴν θελκτικὴν... τί γοητευτικὴ κόρη ! Πόσον ἡ μήτηρ σας θὰ ἦνε δι' αὐτὴν εὐτυχής... Εἰς τὴν ἐσπερίδα τῆς νυκτὸς ἐκείνης ἐτελέσθη ἡ ἀποθώσις της... καὶ ὁ Ροβέρτος Βαλόν, τὸν ὁποῖον χθὲς συνήντησα, μοὶ φαίνεται ὅτι παραφόρως τὴν ἀγαπᾷ... Ἄλλ' ἄς ὁμιλήσωμεν περὶ ἐμοῦ...

Ἡ συνδιάλεξις των διήρκεσε μέχρι ἐσπέρας.

Ὅτε ὁ Γεράρδος τὸν ἐγκατέλειπεν, ἀπομένει λίαν συγκινημένος. Ἡ χειραψία τῶν δύο ἀνδρῶν ὑπῆρξε δεσμός, δι' οὗ συνεδέθησαν αἱ ψυχαὶ των καὶ συνωμολογήθη ἡ φιλία των.

Ὁ Γεράρδος εἶνε περιφροντικὸς καθ' ὅλην τὴν ἐσπέραν.

Τὸ γεῦμα ὑπῆρξε πληκτικὸν εἰς τὸ μικρὸν ἐστιατόριον τῆς παρὰ τὸν Λεϊγρηκ οἰκίας, καίτοι ὁ εἰσδύων εἰς αὐτὸ ἦλιος τὸ φαιδρύνει διὰ τῶν ἐρυθρῶν του ἀκτίνων. Ἡ Σοφία ρεμβαζει· σκέπτεται τὸν Ροβέρτον· ἡ ζωὴ της εἶνε ἤδη πλήρως ὄνειροπολημάτων· εἶνε ἀφηρημένη· ἡ ψυχὴ της ἀπέμεινεν εἰς τὴν ἑπαυλιν Λά Νοβίς, πέραν ἐκεῖ, μεταξύ τῶν δένδρων.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν Μαρκελίναν, φοβεῖται βλέπουσα τὴν κατῆρξιν τοῦ υἱοῦ της.

Τί ἄρα οἱ δύο ἄνδρες νὰ εἶπον, κατὰ τὸ ἀπόγευμα ἐκεῖνο ;

Τί ν' ἀφηγήθη ἄρα ὁ Βωφόρτ ;

Φλέγεται ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας τοῦ νὰ τὸν ἐρωτήσῃ.

Ἄρα φοβεῖται κίνδυνον, περιπλοκὴν τινὰ τῶν πραγμάτων ὡς πρὸς αὐτήν.

Ἄλλὰ ποθεὶ διακαῶς ν' ἀκούσῃ περὶ τοῦ συζύγου της ... νὰ μάθῃ πῶς διαγεῖ ... νὰ καταστῇ ἐπὶ μᾶλλον ἐνήμερος τῆς καρδίας ἐκείνης ἀπὸ τῆς ὑποίας αὕτη ἐξωρίσθη.

Τὸν ἀγαπᾷ, τὸν Βωφόρτ, διαπύρως ἦσαν καὶ κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν. Ὁ χρόνος οὐδόλως ἐμετρίασε τὴν ἀφοσίωσίν της.

Καὶ τέλος, ἐρωτᾷ τὸν Γεράρδον !

— Τὸν εἶδες ;

Οὐδὲ τὸ ὄνομα του ἀπήγγειλε.

— Ναί, καὶ αὐτὸ μ' ἐπέβαλεν εἰς λύπην ... Τὸν δυστυχῆ ...

— Τὸν λυπεῖσαι, ἠρώτησε φρίσσουσα.

— Ναί.

— Εἶνε ἀσθενής ;

— ὦ ! πολὺ ἀσθενής, ἀναμφιβόλως ...

— Καὶ δὲν δύνασαι νὰ τὸν θεραπεύσῃς, σὺ ὁ τὸσον ἀπὸ τοῦδε ἰκανὸς καὶ πεπειραμένος ;

— Ἡ ἐπιστήμη καὶ ἡ πείρα ποσῶς δὲν ὠφελούν εἰς τὴν ἀσθενείαν του.

— Λοιπόν, τὸν ἔχεις διὰ θάνατον ;

— Τὸ νόσημά του δὲν ἔχει κανὲν χαρακτηριστικὸν γνώρισμα ... Ὑποφέρει ἐκ μιᾶς ἀναμνήσεως ... Ἡ καρδία του εἶνε βαθέως προσβεβλημένη ἀπὸ εἰκοσιπενταετίας, καὶ τοῦτο τῷ φέρει τὸν θάνατον ... ἐξασθενεῖ ἡμέρα τῇ ἡμέρα ...

Ἡ Μαρκελίνα ὄλονεν τὸν ἐρωτᾷ, περιδεής.

— Καὶ σοὶ ἀφηγήθη τὸ αἷτιον διὰ τὸ ὁποῖον ὑποφέρει ; ...

— Ὅχι, ἐμάντευσα μόνον ὅτι ἐν τῷ βίῳ του, ἐν τῇ νεότητί του, γυνὴ τις ἐπαίξε πρόσωπον ἀπαίσιον ... γυνὴ τις ἡ ὁποία τὸν φονεῖει, ὅσος καὶ ἂν παρῆλθεν ἔκτοτε χρόνος ... γυνὴ τὴν ὁποίαν ἀγαπᾷ ἀκόμη, ἀναμφιβόλως, αὐτὸς ὁ τὸσον ἀγαθός, ἀκέραιος καὶ προσηνής ...

Καί, πληξὰς τὴν τράπεζαν διὰ νευρικοῦ κινήματος, ἀνέκραξε :

— Τὴν ἀθλίαν ! τὴν ἀθλίαν !

Ἡ Μαρκελίνα ἐξέτεινε τὸν βραχίονα ἵνα τῷ ἐπιβάλῃ σιγὴν.

— Σιώπα, εἶπε διὰ φωνῆς ἐκλειπούσης... Διατί τὴν καταδικάζεις ; Τὴν γνωρίζεις ; Γνωρίζεις τὰ καθέκαστα ; ...

— Ὅχι, δὲν τὴν γνωρίζω καὶ οὐδὲν γνωρίζω ἄλλο, εἰμὴ ὅτι συνέτριψε τὴν καρδίαν αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου ἐν ἡμέρᾳ λήθης, ἀναμφιβόλως, ἐν ἡμέρᾳ ἰδιοτροπίας, ἴσως, δίχως βεβαίως νὰ σκεφθῇ εἰς τὴν καταστροφὴν ἣν ἐμελλε νὰ ἐπιφέρῃ ἡ λήθη αὐτῆ καὶ ἡ ἰδιοτροπία. Δι' αὐτὸ τὴν ὀνομάζω ἀθλίαν ...

— Ἐσο ἐπιεικής, υἱέ μου ... πιθανὸν ἡ γυνὴ αὐτῆ νὰ μὴ ἦνε τὸσον ἐνοχος ὅσον τὴν ἐκλαμβάνεις ...

— Διατί τὴν ὑπερασπίζεσαι, ἀφοῦ δὲν τὴν γνωρίζεις ;

— Καὶ διατί σὺ τὴν προσβάλλεις, ἀφοῦ ἐπίσης δὲν τὴν γνωρίζεις ;

— Τῷ ὄντι. Ἐγὼ ἄδικον. Τοῦτο διότι τὰ δάκρυα αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου μ' ἐθίξαν εἰς τὴν καρδίαν.

— Ἐκλαυσε ;

— Πικρῶς. Ὁ πόνος του, ὡς φαίνεται,

εἶνε πάντοτε πρόσφατος ... ἡ πληγὴ του πάντοτε ἀνοικτὴ.

— Τί τὸν συνεβούλευσες ;

— Τὴν λήθην, πράγμα δηλαδὴ ἀδύνατον ... τί νὰ τῷ κάμῃ τις ; ... Ἡ ψυχὴ εἶνε προσβεβλημένη, καὶ ἐγὼ εἶμαι εἰς ἀπλοῦς ἰατρός.

Ἡ Μαρκελίνα ἐσκέφθη ἐπὶ μακρόν.

Ἡ Σοφία ἐψιθύρισε :

— Τὸν δυστυχῆ. Τόσον φαίνεται ἀγαθός !

Ἡ Μαρκελίνα οὐδὲν ἤκουσεν. Ἦτο παραδεδομένη εἰς τὰς σκέψεις της.

— Καὶ τὴν γυναῖκα αὐτὴν, θὰ τὴν ἀποστρέφεται ἀναμφιβόλως, διότι τί ἄλλο αἷσθημα ἠδύνατο περὶ αὐτῆς νὰ τρέφῃ ;

— Δὲν τὴν ἀποστρέφεται ποσῶς.

— Τὴν περιφρονεῖ τότε ; ὑπέλαβε πνευστιῶσα.

— Ὅχι, τὴν σκέπτεται καθ' ἐκάστην ... Τὴν ἠγάπα ... Ἀποτόμως ἐξηφανίσθη. Τὸ αἷτιον οὐδέποτε τὸ ἔμαθε. Περιμένει, ἵνα τὴν περιφρονήσῃ, ἵνα τὴν ἀποστραφῇ, νὰ διαλευκάνῃ τὸ μυστήριον, τὸ ὁποῖον, ἀπὸ εἰκοσιπέντε ἐτῶν περιβάλλει τὴν ἐξαφάνισιν, αὐτὴν. Ἄ ! πῶς ἡ περιφρόνησις θὰ ἐξήλειπε τὸν ἔρωτα καὶ ἂν ἠδυνάμην ...

— Φείσθητι αὐτὴν τὴν γυναῖκα, σοὶ λέγω... Τόσον εἶσαι νέος... ὀφείλεις νὰ ἦσαι ἐπιεικής... Δὲν ὑπέφερες ἀκόμη ! ..

— Ἐὰν ἤκουες, ὅπως ἐγώ, τὸν πτωχὸν ἄνθρωπον διηγουμένον μοι πῶς ἡ ζωὴ του κατὰ μικρὸν σβέννεται, ὁμοίως πρὸς λυχνίαν τῆς ὁποίας δὲν ἀνανεοῦσι τὸ ἔλαιον ! ... Ἡ πνοὴ μόνη τῷ ἀπομένει πλέον ... Τὸ ἐλάχιστον θὰ τὸν ἐφόνευεν ... Ἴσως ἀόριδος τις ἐλπίς, ἐμφωλεύουσα εἰς τὸν μυχὸν τῆς καρδίας του, τὸν τηρεῖ ἔτι ἐν ζωῇ ... Καὶ δὲν ἔχει ἡ ζωὴ του νὰ παραταθῇ ἐπὶ πολὺ ἀκόμη, σὲ βεβαίῳ ...

— Φρονεῖς ὅτι διατελεῖ εἰς κίνδυνον... ἄμεσον ;

— Οἴμοι ! ... φρονῶ μάλιστα ὅτι τὸν κατέχουσι σκέψεις περὶ αυτοκτονίας ... Ἴνα ἀπαλλαγῇ τῶν βασάνων τῆς ἀναμνήσεως, ὁ κ. Βωφόρτ ἐπεζήτησε τὴν λήθην εἰς τὴν βιομηχανίαν, παρεδόθη εἰς ἐπιμοχθον ἐργασίαν. Ὅχι μόνον δὲν εὔρε τὴν λήθην, ἀλλὰ καὶ μέρος τῆς περιουσίας του ἀπώλεσε. Τότε ἀποθεταρρημένος, ἐφ' ὅσον βλέπει τὸν θάνατον βραδύνοντα νὰ ἐπιέλθῃ, εἶμαι βέβαιος ὅτι ἐξοικειοῦται κατ' ὀλίγον πρὸς τὰς περὶ αυτοκτονίας σκέψεις, ὡς τοῦ ἐσχάτου καταφυγίου πρὸς ἀπαλλαγὴν τῶν δεινῶν του.

— Θεέ μου ! Θεέ μου ! ὑπέλαβεν ἐκείνη ἐναγωνίας. Καὶ οὐδὲν μέσον ἵνα τὸν ἀναχαιτίσῃ τις τούτου, οὐδεμίαν λέξις... δὲν σοὶ ἐπῆλθε κατὰ νοῦν ; ...

— Δὲν εἶνε, μῆτέρ μου, τῷ ὄντι, ἡ θέσις του ἀξία οἴκτου ; ...

— Βεβαίως ! ἡ λύπη αὐξάνεται.

— Καὶ ἂν ἠδύνασο ν' ἀνεκούφιζες τὴν λύπην αὐτὴν, δὲν θ... εἰδίσταζες, δὲν ἔχει οὕτω μῆτερ ;

— ὦ ! ὄχι ... μετὰ χαρᾶς θὰ τὸ ἐκμύνον...

— Χαίρω ἀκούων νὰ μοὶ τὸ λέγῃς... διότι ἰδοῦ τί σκοπεῖω.

— Ἄλλὰ τί ; ... Καὶ εἰς τί ἔχεις ἀνάγκην ἐμοῦ ;

— Θα ἴδης... "Όλα τὰ φάρμακα θ' ἀπέβαινον ἀνωφελῆ... Τὸ μόνον τὸ ὁποῖον δι' αὐτὸν ἀπαιτεῖται εἶνε ἡθικὴ τις θεραπεία... Ἐσκέφθην λοιπὸν εἰς σέ... μῆτερ...

— Μήπως εἶμαι ἰατρός, ἐγώ ; εἶπε, προσπαθοῦσα νὰ γελᾶσθαι.

— "Όχι, ἀλλ' εἶσαι πνευματώδης καὶ ἀγαθὴ. Ἡ μόνωσις τὸν φονεῖ, αὐτὸν τὸν ἀνθρώπον. Ἡ μόνωσις τῷ ἐμβαλλεῖ τὰς πενθίμους αὐτὰς ἰδέας...

— Διατί νὰ μὴ νυμφευθῇ ! εἶπε διὰ φωνῆς σχεδὸν ἐσθεσμένης.

— Τίς λέγει ὅτι δὲν εἶνε ἐγγαμος ;

Ἐσίγησεν. Ἐκεῖνος ἐξηκολούθησεν, ἐπαυερχόμενος εἰς τὴν ἀπόφασιν ἣν συνέλαβε τοῦ νὰ τὸν θεραπεύσῃ ;

— Ἡ μόνωσις τὸν καταβάλλει. Πλησίον ἡμῶν ἡ καρδία του θ' ἀναζωογονηθῇ. Θὰ ἴδῃ πόσον ἀγαπώμεθα Ἐκ τούτου θὰ συνάψῃ πρὸς ἡμᾶς φιλίαν ἣς ἔχει ἀνάγκη, διότι ἐκ τούτου ἀποθνήσκει... Ἀποθνήσκει διότι δὲν ἀγαπᾷ. Πλησίον ἡμῶν, θ' ἀνεύρη τὴν γαλήνην ἣτις τὸν ἐγκατέλειπεν... Ἡ εὐθυμία, ἡ χάρις τῆς Σοφίας ταχέως θὰ θίξωσι τὴν καρδίαν του... Ἡ εὐθύτης σου, καὶ ἡ ὑψηλὴ γνώσις τῶν ἀνθρωπίνων δεινῶν ἣς εἶσαι κάτοχος θὰ τὸν ἀνακουφίσωσι... θὰ τῷ ἐπιφέρωσιν ἴσως λήθην τῶν πόνων του... Ἐγὼ τὸν ἀγαπῶ ἤδη, αἰσθάνομαι πρὸς αὐτὸν τὴν ἀγάπην ἣν συλλαμβάνει ἄνθρωπος ὑγιῆς, πρὸς ἄνθρωπον ὑποστάντα δοκιμασίας παντοειδῆς, ἐξηνητημένον καὶ καταβεβλημένον. Τὸν ἀγαπῶ ὡς ὁ ἰσχυρὸς ἀγαπᾷ τὸν ἀσθενῆ, καὶ ἀπορῶ μάλιστα μὲ τὸ αἰφνῆδιον αὐτοῦ τοῦ αἰσθήματος. Δέχθητι λοιπὸν αὐτὸν, μῆτερ, ἄφες τον νὰ ἐρχηται ἐδῶ... ὄχι ὡς ξένος, ἐρχόμενος νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν ἰατρὸν του, ἀλλ' ὡς φίλος.

— Σπουδαίως ἠμιλεῖς λοιπὸν, Γεράρδος ;

— Σπουδαϊότατα. μῆτέρ μου.

— Σκέφθητι, υἱέ μου... ἀδύνατον εἶνε, ὅτι μοὶ ζητεῖς.

— Καὶ διατί ἀδύνατον, φιλάτη μῆτερ ; ... Σὲ καθιστῶ μέτοχον μιᾶς ἀγαθοεργίας... Σὲ προσλαμβάνω βοηθὸν εἰς τὴν θεραπείαν ἐνὸς ἐξαιρέτου ἀνθρώπου.

— Ἀδύνατον, σοὶ λέγω. Μήπως τὸν γνωρίζομεν τίς εἶνε, αὐτὸς ὁ ἀσθενῆς... Πῶς γνωρίζεις, ἂν τὸν δεχθῶμεν, ὅτι δὲν ἐνδέχεται ἀργότερον νὰ μετανοήσωμεν...

— "Ω ! ὦ ! πρ' ὀλίγον νὰ τὸν ἐκλάβῃς ὡς ἄνθρωπον ἐλευθερωθέντα ἀπὸ τὸ κάτεργον !

— Ἐν τῇ ἡλικίᾳ μου—καὶ ὅτι σοὶ λέγω θὰ τὸ ἐνοήσῃς ἅμα καὶ σὺ γίνῃς γέρον... ἐν τῇ ἡλικίᾳ μου δὲν ἐπιζητοῦσι πλέον νὰ συναπτῶσι νέας γνωριμίας. Ἐκεῖναι τὰς ὁποίας ἔχει τις ἀρκούσι. Γνωρίζεις πόσον εἶμαι ἀκρινώδητος. Ἀνέκλαθεν ζῶ διὰ σέ, διὰ τὴν Σοφίαν, καὶ πλὴν σου καὶ ἐκείνης, εἰς οὐδένᾳ ἄλλον ποτὲ ἐσκέφθην. Ἐδέχθην νὰ μεταβῶμεν εἰς τὴν ἐσπέρην τοῦ Βαλόν. Πλειότερον τι ἀδύνατῶ νὰ πράξω. Ἰνα ἐπετύγχανες ὅ,τι ζητεῖς, ἔπρεπεν ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ἵνα τύχῃ τῆς ἀφοσιώσεως ἣς ἔχει ἀνάγκη... νὰ ἐκέρδιζε τὴν συμπάθειάν μου, ὡς ἐπίσης καὶ τῆς ἀδελφῆς σου... καὶ τὸ πρᾶγμα εἶνε λίαν ἀμφίβολον...

— "Ω ! μαμά, συγγνώμην, εἶπεν ἡ Σο-

φία, μοὶ ἤρесе πολὺ, καὶ ἀγνοῶ διατί ἡ περιλυσία του καὶ γλυκεῖα ὄψις τόσον μ' ἔχει συγκινήσει.

— Βλέπεις, μῆτέρ μου, βλέπεις ; ὑπέλαβεν ὁ Γεράρδος, θριαμβευτικῶς.

Ἄλλ' ἐκεῖνη ἐπέμενε, ἔσειε τὴν κεφαλὴν. Ὑψισταμένη βασάνους, ὁμιλοῦσα ἐναντία τῶν ὑπαγορεύσεων τῆς καρδίας της, ἐπέμενε ἐν τούτοις.

— Παραδέχομαι ὅτι ἡ Σοφία δυνατὸν νὰ τὸν ἀγαπᾷ, αὐτὸν τὸν ἀνθρώπον...

Διεκόπη... πνιγομένη. Τί ἔλεγε λοιπὸν ! Καὶ εἰς ὁποῖαν ἀλλόκοτον καὶ σκληρὰν θέσιν ἡ τύχη τὴν εἶχε περιαγάγει ; Εὕρισκετο εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἐναντιοῦται πρὸς τὴν κόρην της, πρὸς τὴν ἐμφυτον ἀφοσιώσιν ἣτις εἴλκυε τὴν Σοφίαν πρὸς τὸν πατέρα της.

Ἐξηκολούθησε :

— Naί, τὸ παραδέχομαι, μοιλονότι εὕρισκω... ἀλλόκοτον... τὴν τόσον ἀπότομον αὐτὴν... ἀφοσιώσιν... δι' ἄνθρωπον τὸν ὁποῖον μίαν μόλις φοράν εἶδε... τὸν ὁποῖον ἀγνοεῖ...

Ἐἶχεν ὁμιλήσει σκληρῶς. Ὑπέφερε πολὺ. ἠθέλε νὰ θέσῃ πέρας εἰς αὐτὴν τὴν καταδικήν.

Ἡ Σοφία ἐταπεινώσε τὴν κεφαλὴν, καὶ δάκρυα πάραυτα ἐπεφανήσαν ἐπὶ τῶν ὀμμάτων της.

— Μῆτέρ μου, εἶπε μετὰ σοβαρότητος ὁ Γεράρδος, ἐπίτρεψον νὰ χαρακτηρίσω ὡς ἀλλόκοτον, καὶ μάλιστα ἀκατανόητον τὴν ἀπόφασίν σου καὶ τοὺς λόγους δι' ὧν ὑπέδεχθης τὴν αἰτησίαν μου. Αἱ λέξεις αὐταὶ μοὶ ἀποδεικνύουσιν ὅτι ἂν ὁ κ. Βωφόρτ ὑποφέρει ἐξ ἀναμνήσεων, σὺ δὲν τρέχεις ποσῶς φόβον νὰ παθῇς τι παρόμοιον.

— Τί ἐννοεῖς μὲ τούτο, Γεράρδος ; εἶπεν ἐκεῖνη, πάντοτε φοβουμένη.

— Ὁ κ. Βωφόρτ ἔσωσε τὴν Σοφίαν ἀπὸ φρικώδους θανάτου... Παράδοξον εἶνε, ἐάν ἡ Σοφία τῷ ὀφείλει δι' αὐτὸ εὐγνωμοσύνην ; Καὶ ὅτε σοὶ προτείνω νὰ τὸν δεχθῆς εἰς τὴν οἰκίαν σου καὶ τῷ ἐπιδείξῃς ὀλίγην φιλίαν, τὸν ἐκδιώκεις... διότι τὸν ἐκδιώκεις !

Ἡ Μαρκελίνα συνέσπα τὰς χεῖρας, δικτελοῦσα ὑπὸ τὸ κράτος τρομερᾶς ἀγωνίας. Ὁ Γεράρδος εἶχε δίκαιον, κατὰ τὸ φαινόμενον, ὅτε τὴν ἐμέμφετο ὡς ἀχάριστον. Τί νὰ κάμῃ ; Πῶς νὰ τῷ ἐναντιωθῇ, πῶς νὰ τῷ ἀπαντήσῃ ; Ὅποιας δικαιολογήσεις νὰ ἐξείρῃ ;

Καὶ ὁ Γεράρδος ἐξηκολούθει, ἀπηνῆς ἐν τῇ λογικῇ του :

— Θὰ εἶπω τι πλέον, μῆτέρ μου... εὕρισκω ὅτι ταχέως λησμονεῖς, ἀπωθοῦσα αὐτόν, ἀλλὰ κρίνω ἐπίσης ὅτι δὲν δικαιούσαι νὰ φέρῃσαι οὕτω πῶς... "Ανευ τῆς ἀφοσιώσεώς του, ἡ Σοφία δὲν θὰ ἔζῃ πλέον... Ἀπὸ τῆς ἰδικῆς σου ἀφοσιώσεως, ἐξαιτοῦμαι τώρα, τὴν διάσωσιν τῆς ζωῆς τοῦ κ. Βωφόρτ...

Ἡ Μαρκελίνα δὲν εἶχε πλέον τὴν δύναμιν τοῦ ὁμιλεῖν, ἀλλὰ διὰ νεύματος τῆς κεφαλῆς, ἀπηνῆτα παντοτε ἐπιμόνας :

— "Όχι, ὄχι, ὄχι.

Τότε ἐπαυσε πλέον ἐκεῖνος ἐπιμένων, ἀλλ' ἔρριψεν ἐπὶ τῆς μητρὸς του βλέμμα μακρὸν

καὶ λίαν περιλυσον. Ἡ καλὴ ἔκεινη καρδία ἐπειράχθη προφρῶς, καιρίως... καὶ ἴσως ἡ ἀπειρὸς του πρὸς τὴν Μαρκελίαν ἀφοσιώσις εἶχε κατὰ τι ἐκ τούτου ἐλαττωθῇ...

Ἐκεῖνη τὸ ἠσθάνθη καὶ ἐστέναξεν.

"Ότε ἐπανήλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν της, ἐν ἄκρῃ ταρχῆ, ὅλη αὐτὴ ἡ σκηνὴ ἀνεπαρέστη πρὸ τοῦ πνεύματός της.

— "Όχι, εἶπεν, ὄχι, ἀδύνατον, ἀδύνατον...

Τὴν ἀκόλουθον ἑβδομάδα ὁ Ροβέρτος Βαλὸν τοῖς ἔκαμε καθ' ἑκάστην ἀνά μίαν ἐπίσκεψιν.

Εὕρισκεν ἐκάστοτε νέαν τινα πρόφασιν ἵνα προσέρχεται.

Δὲν ἠδύνατο βεβαίως ν' ἀπατῶνται περὶ τοῦ αἰτίου τῶν ἐπανελημμένων του ἐπισκέψεων.

Ἦρχετο, ἐλκυόμενος ὑπὸ τῆς Σοφίας.

Ἀπὸ τῆς ἐσπέρας τοῦ χοροῦ, εἶχε τηρήσει τὴν ἀνάμνησιν τῶν θελητήρων τῆς νεανίδος, καὶ εἶχε πάντοτε πρὸ ὀφθαλμῶν τὴν εἰκόνα τῆς θελητικῆς του συγχορευτριάς.

"Ἄλλως τε, δὲν ἐπραττέ τι ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ Βαλόν.

Ἐλατρεύετο ὑπὸ τοῦ πατρὸς του, ὃν ὡς φίλον πάντοτε ἐθεώρει. Οὐδέποτε εἶχε μυστικά δι' αὐτόν.

— Εὕρισκω τὴν Σοφίαν γοητευτικὴν, εἶχεν εἶπει πρὸς τὸν Βαλόν.

— Διάβολε ! Καὶ ἐγὼ ἐπίσης. Δὲν εἶσαι δύσκολος εἰς τὰς ἐκτιμήσεις σου.

— Πρέπει μάλιστα νὰ σοὶ ἠμολογήσω ὅτι μοὶ ἔκαμεν ἐντύπωσιν ζωηροτάτην... ὅσῃν οὐδέποτε γυνὴ καμμία μοὶ ἔχει ἐμποιήσει... Οὐδέποτε, ἀκούεις ;

— Ἀκούω καλῶς, ὑπέλαβεν ὁ Βαλόν, περιφρονῆς ὀλίγον.

— Πιστεύω ὅτι θὰ τὴν ἐρωτευθῶ.

— Ἐγὼ δὲν τὸ πιστεύω μόνον. Τὸ ἔχω βέβαιον. Καὶ αὐτὸ μὲ ταρχτεῖ.

— Διατί ; Εἶσαι φίλος τῆς μητρὸς. Δὲν εἶνε φυσικώτατον τὸ νὰ καταστῶ σύζυγος τῆς κόρης ;

Ἡ ἀνησυχία τοῦ Βαλόν δὲν διελύετο.

— Τί σκέπτεσαι ; ἠρώτησεν ὁ Ροβέρτος.

— Σκέπτομαι ὅτι θ' ἀναφυῶσι προσκόμματα εἰς τὸ ἔρωτά σου.

— Πόθεν θὰ προσέλθωσιν ; Ἐκ μέρους σου, πάτερ ;

— "Ω ; φίλτατε υἱέ μου, πῶς ἐραντάσθης τοιοῦτον πρᾶγμα...

— Ἀλλὰ τότε ;

— Δὲν εἶμαι ὁ μόνος, τοῦ ὁποῖου ἀπαιτεῖται ἡ συγκατάθεσις. Ὑπάρχει ἡ μῆτηρ.

— Ἄν ἀνταγαπῶμαι ;

— Ἡ Μαρκελίνα εἶνε καμμιά φορά ἀλλόκοτος εἰς τοὺς τρόπους της, ὡς βλέπεις. Φεβοῦμαι μὴ ἡ εἰδησις μόνη περὶ ἐνδεχομένου γάμου ἐγεῖρη δυσκολίας. Τίποτε καὶ ἐγὼ δὲν εἰζέωρω.

Καὶ σφίγγων τὴν χεῖρα τοῦ υἱοῦτου, μετὰ μακρὰν σιγὴν :

— Θέλεις νὰ σοὶ δώσω μίαν συμβουλὴν ;

— Βεβαίως !

— Λοιπὸν, πρέπει νὰ κατακτήσῃς τὴν εὐνοίαν τῆς κυρίας Λαγκῶν ἐν πρώτοις... διότι ἂν ὑπάρξῃ πρόσκομμά τι, ἐκ μέρους της

θὰ προέβη ... Ἐν πρώτοις λοιπόν ... ὅσον ἀφορᾷ ἐμὲ, γνωρίζεις ὅτι δὲν ἐπιζητῶ, εἰμὴ τὴν εὐτυχίαν σου, καὶ ἡ περιουσία μου εἶνε ἀρκετὴ, ὥστε νὰ ἐπιζητῶ διὰ σὲ μεγάλην προίκα.

Ὁ Ροβέρτος ἀφῆκε νὰ παρέλθωσιν ἡμέραι τινὲς προτοῦ ἐκφράσῃ τὰς προθέσεις του.

Πολλακίς ἐπανείδε τὴν Σοφίαν.

— Ἐθεώρει βέβαιον τὸ ὅτι ἀντηγαπάτο.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς νεανίδος ἦσαν ἀρκούντως εὐγλωττοί. Ἡ χαρὰ τῆς ὁπότε ἐκεῖνος ἤρχετο, ἦτο καταφανής.

Ἡμέραν τινὰ τὸ εἶπε πρὸς τὸν πατέρα του :

— Βεβαίως τὴν ἀγαπῶ. Λοιπόν, δὲν ὑπάρχει πλέον ἐνδοιασμός.

— Τὴν ἀγαπᾷς καὶ θὰ τὴν καταστήσῃς εὐτυχῆ ;

— Ναί, διότι δὲν θὰ σκέπτομαι εἰμὴ τὴν εὐτυχίαν της.

— Καὶ ἐκείνη ;

— Δὲν εἶμαι περὶ τοῦ ἔρωτός της τόσον βεβαίως ὅσον περὶ τοῦ ἰδικοῦ μου. Ἐν τούτοις τὸ πᾶν μὲ κάμνει νὰ πιστεύω...

— Ἐπιθυμῆς, βεβαίως, νὰ ὑπάγω νὰ ὁμιλήσω μὲ τὴν Μαρκελίαν ;

— Ὡ! πάτερ μου, πόσον εἶσαι καλός !

— Διατί εἶμαι καλός ; Ὅ,τι κάμνω εἶνε φυσικόν. Καὶ θέλεις νὰ σοὶ ἐξομολογηθῶ ; Εἶχον ἀγαπήσει τὴν Μαρκελίαν μετὰ τὸν θάνατον τῆς μητρός σου, τὴν ἤθελον πλησίον σου ἵνα σὲ ἀνέτρεφεν, ἵνα ἐπεμελεῖτο τὴν παιδίαν σου ἡλικίας, ἀλλ' οὐδέποτε συνήνεσε. Λοιπόν, εἶμαι καταμαγευμένος δι' ὅ,τι σήμερον συμβαίνει, καὶ πῶθ' νὰ ὑπάγω νὰ τῇ εἶπω « Ἄ ! δὲν ἠθελήσατε ἄλλοτε νὰ μὲ νυμφευθῆτε ... Λοιπόν, συναινέσατε, ὁ υἱός μου θὰ συζευχθῇ τὴν θυγατέρα σας ! »

Ὁ Ροβέρτος ἐγέλασε καὶ περιεπτύχθη τὸν πατέρα του.

— Εἶσαι ὁ κάλλιστος τῶν πατέρων !

— Καὶ ἐγώ, ὑπέλαβεν ὁ Βαλόν, δὲν διαστάζω νὰ σοὶ εἶπω ὅτι εἶσαι ὁ κάλλιστος τῶν υἱῶν ... Ἐμπρός, ἂν θέλῃς νὰ ζητήσω τὴν Σοφίαν εἰς γάμον διὰ σέ, πρέπει νὰ φέρῃς ῥεδιγκόταν. Θὰ μὲ συνοδεύσῃς ;

— Ναί ... Κάλλιον νὰ ἦμαι καὶ ἐγὼ ἐκεῖ.

— Δὰ νὰ ὑπερασπισθῆς τὴν ὑπόθεσίν σου ἐν ἀνάγκῃ ; Ἐχῆς δικαίον.

— Τί φοβείσαι, πάτερ ; εἶπεν ὁ νέος, περὶ φόβος.

— Τίποτε, ἐπαναλαμβάνω... καὶ ἐν τούτοις βεβαίως δὲν εἶμαι. Ἄν ἔλθῃς μαζὺ μου, πήγαινε καὶ σὺ νὰ συγυρισθῆς. Δὲν ἤμπορῆς νὰ ἔλθῃς ὅπως τύχη.

Μετὰ παρέλευσιν ὄρας, κατήρχοντο ἀμφοτέρω τῶν ὄχημάτων πρὸ τῆς μικρᾶς οἰκίας τῆς Μαρκελίνας.

Ἡ Μαρκελίνα ἦτο μόνη.

Ὅτε εἶδεν εἰσερχομένους τὸν Βαλόν καὶ τὸν υἱόν του, συγκινημένους ὀλίγον, τὸν υἱόν ὀλίγον ὄχρον καὶ τεταραγμένον, ἐμάντευσε τὸ αἶτιον τῆς ἐπισκέψεως.

— Τώρα ! ἐψιθύρισε καθ' ἑαυτήν.

Καὶ ἠγέρθη, ὅπως προχωρήσῃ εἰς δεξιῶσιν των.

— Καλημέρα, Μαρκελίνα ... εἶπεν ὁ Βαλόν μειδιῶν...

Καὶ θεωρῶν περὶ αὐτὸν ἐν τῇ πλήρει ἀνθῶν μικρῇ αἰθούσῃ.

— Μήπως ἡ κόρη σας ἀπευσιάζει ;

— Ὁ ἀδελφός της τὴν ἀπήγαγεν, ὑπέλαβεν ἡ Μαρκελίνα, προσπαθοῦσα νὰ μειδιάσῃ. Εἶχεν ἐπισκέψεις νὰ κάμῃ εἰς τινὰ γειτονικά χωρία ... Ἀνεχώρησαν ἐφ' ἀμάξης ... Τόσον σπανίως ἐξέρχεται ...

— Κακὸν τὸ πράγμα ... ἀλλὰ οἰκονομεῖται.

— Ἡθέλατε λοιπόν νὰ ὁμιλήσετε πρὸς τὴν κόρην μου ; ...

— Ἡθέλωμεν πρὸ πάντων νὰ σὰς ὁμιλήσωμεν περὶ αὐτῆς.

— Ἄ ! ὑπέλαβεν ἐκείνη, προσποιουμένη ἐκπληξιν.

— Καὶ δὲν θὰ ὁμιλήσω μὲ πολλὰς περιστροφάς. Ὁ υἱός μου ἀγαπᾷ τὴν Σοφίαν, κυρία Λαγκών ... Δὲν ἔχετε περιουσίαν, ἡμεῖς εἴμεθα πλούσιοι ... Τὰ πραγματὰ λοιπόν συμβιβάζονται οὕτω κάλλιστα ... Καὶ σὰς ζητῶ διὰ τὸν υἱόν μου Ροβέρτον τὴν χεῖρα τῆς δεσποινίδος Σοφίας.

Ἡ πτωχὴ γυνὴ ἤκουε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχουσα ἡμικλείστους.

— Τώρα ! ἐπανελάμβανε ... Τώρα ! ...

Τί ποιητέον ;

Καὶ δὲν εὔρισκε τί ν' ἀπαντήσῃ.

— Λοιπόν, Μαρκελίνα, λοιπόν ; ἔλεγεν ὁ Βαλόν καλοκαγαθῶς.

Ἐκείνη ἠνείχε τοὺς ὀφθαλμοὺς, ὕψωσε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου.

— Ὡ ! ἤκουσα, ὑπέλαβεν, ἤκουσα κάλως ... πολλὴν τιμὴν μοὶ κάμνετε ... μέγα εὐτύχημα θὰ ἦτο, δὲν τὸ ἀμφιβαλλῶ ... ἀλλ' ἀγνώσκω ἂν αὐτὸς ὁ γάμος εἶνε δυνατός ...

— Ἀδύνατος εἶνε, καὶ διατί ; ὑπέλαβε μετ' ὀργῆς ὁ Ροβέρτος.

— Πρέπει πρὸς τοῦτο ἡ Σοφία νὰ σὰς ἀνταγαπᾷ.

— Βεβαίως, ἀλλὰ μοὶ φαίνεται ὅτι ἠνύνησα...!

— Ἐνδέχεται νὰ ἠπατήθητε, κύριε Ροβέρτε ;

— Ὡστε δυνατόν νὰ μὴ μὲ ἀγαπᾷ ;

Ἡ Μαρκελίνα ἐσίγησεν. Ἦτο ἐτοιμος νὰ προσέφευγεν εἰς ψεῦδος, νὰ ἐθυσίαζε τὴν κόρην της, τὸν ἔρωτα αὐτὸν ! Δὲν ἤθελε τὸν γάμον αὐτὸν ... οὔτε μετὰ τοῦ Ροβέρτου, οὔτε μετ' οἰουδῆποτε ἄλλου. Καὶ διατί ; ... Ἐξ ἄρκης φιλοστοργίας, ἐξικνουμένης μέχρι τῶν ἐσχάτων ὁρίων τοῦ ἐγωϊσμοῦ ; Ὅχι, οὔτε δι' αὐτό, οὔτε δι' ἄλλο παρόμοιον, ἀλλὰ ὑπανδρεύουσα τὴν Σοφίαν, ὥφειλε ν' ἀπεκάλυπτε τὸ πραγματικόν της ὄνομα.

Καὶ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της διεγράφοντο μὲ πύρινα γράμματα αἱ λέξεις αὐταί, αἱ περιλαμβάνουσαι τὸ τρομερὸν δράμα τῆς νεότητός της :

Σοφία, κόρη τῆς Μαρκελίνας Μοντεσκούρ καὶ τοῦ Πέτρου Βωφόρτ !

Ναί, προετίμα νὰ ἐψεύδεται.

— Μοὶ φαίνεται πράγματι ὅτι ἡ Σοφία δὲν σὰς ἀγαπᾷ, κύριε Ροβέρτε.

— Τὴν ἔχετε ἐρωτήσῃ ;

Ἐτίστασεν. Ἡδύνατο τῇ ἀληθείᾳ νὰ ἐσπάρασσε τὴν τόσον εὐγενῆ αὐτὴν καρδίαν ; Ἄλλ' ἐμμένει εἰς τὸ ψεῦδός της.

— Τὴν ἔχω ἐξετάσει. Σὰς θεωρεῖ ὡς ἀπλοῦν φίλον.

Ὁ Βαλόν τὴν ἠτένισεν ἐταστικῶς. Δὲν εἶδεν εἰς τοὺς λόγους της πίστιν. Ὅσον ἀφορᾷ τὸν Ροβέρτον, αὐτὸν τὸν κατέλαβεν ἡ ἀπελπισία.

— Καὶ ἐγώ, ὅστις ἐνόμιζον, ἐψιθύρισε, ὅστις ἐφαντάσθη...

Ὁ Βαλόν ἔλαβε τὴν χεῖρα τῆς Μαρκελίνας.

— Εἴσθε τοῦλάχιστον βεβαία, τῇ εἶπε, δι' ὅ,τι ἐκ τῶν προτέρων ἀποφαίνεσθε ; Ἀγαπῶ τὸν Ροβέρτον ὅσον καὶ σὲς ἀγαπάτε τὴν Σοφίαν. Καὶ βλέπετε ὅποιον κακὸν προξενεῖτε εἰς τὸν υἱόν μου...

— Οἴμοι ! οὐδὲν δύναμαι.

Ἀἴφνης ἠκούσθη ὄχημα σταθεμεῦσαν πρὸ τῆς οἰκίας. Ἡ Μαρκελίνα ἐταράχθη. Ὁ Ροβέρτος ὠθούμενος ὑπὸ τινος προαισθήματος, προὐχώρησε πρὸς τὸ παράθυρον.

— Ἄ ! εἶπεν, ἰδοὺ ἡ δεσποινὶς Σοφία μὲ τὸν Γεράρδον.

Καὶ ἐπανερχόμενος πλησίον τῆς Μαρκελίνας :

— Ἄ ! κυρία, ἀφετέ με νὰ τὴν ἐρωτήσω, θέλετε ; Ἀφετέ με νὰ πιστεύω ὅτι ἠπατήθητε ; ... ἢ τοῦλάχιστον ἐρωτήσατέ την σὲς αὐτὴ... διὰ τελευταίαν φοράν... καὶ δὲν θὰ μὰς ἐπανίδητε πλέον.

— Πρὸς τί ; ... τοῦτο θὰ ἐπηύξανε τὴν λύπην σας.

— Σὰς ἰκετεύω. Μὴ μοὶ τὸ ἀποποιήσῃ !

Ἡ Μαρκελίνα ἐναντιοῦται. Δισταάζει. Τὰ πραγματὰ καθίστανται ὀλονὲν δεινότερα δι' αὐτὴν, τρέμει ἐκ πυρετοῦ. Τίς λοιπόν θὰ τὴν λυτρώσῃ τῆς καταστάσεως αὐτῆς ;

Ἡ Σοφία εἰσερχεται εἰς τὴν αἰθούσαν. Ἡγνῶει ὅτι θὰ εὔρισκεν ἐκεῖ τὸν Ροβέρτον καὶ τὸν Βαλόν. Δὲν ἀποκρύπτει τὴν χαρὰν της. Ἐν πρώτοις περιεπτύσσεται τὴν μητέρα της. τείνει τὸ μέτωπόν της πρὸς τὸν Βαλόν καὶ τέλος εὔρισκεται πρὸς τὸν Ροβέρτον.

Ἐκεῖνος εἶνε περίλυπος : δάκρυα ἐτοιμάζονται νὰ ἐπιφανῶσι τῶν βλεμμάτων του.

— Θεέ μου, εἶπεν ἐκείνη, τί τρέχει ; τί συνέβη ;

— Οὐδὲν τὸ ὅποιον νὰ ἔχη δι' ὑμᾶς ἐνδιαφέρον, δεσποινίς, εἶπεν ὁ Ροβέρτος, καὶ ἐν τούτοις μέγα κακὸν δι' ἐμέ ...

— Κακὸν προσβάλλον σας πλήττει καὶ ἐμὲ ἐπίσης, κύριε, εἶπεν εὐγενῶς ἐκείνη. Καὶ ἂν ἐτόλμων νὰ ἐζήτηον ὅπως μοὶ ἐμπιστευθῆτε τοῦτο ...

— Ὡ ! δεσποινίς ... οὐδέποτε θὰ τολμήσω... φοβούμαι μὴ καθίστατο διὰ παντός ἀνεπανόρθωτον τὸ κακὸν τοῦτο ... Ἐρωτήσατε τὴν μητέρα σας ...

Ἐστράφη πρὸς τὴν μητέρα της. Ἐκείνη ὑψίσταται βασανούς. Ἡ ὄψις της ἐκφράζει θανάσιμον ἀγωνίαν. Εὔρισκεται εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ καταπατῇ πᾶν ὅ,τι εὐγενὲς περὶ αὐτὴν ὑπάρχει, τὸν ἔρωτα τῆς κόρης της.

— Μητέρα, εἶπεν ἡ Σοφία, ἤκουσας ...

Ποία εἶνε αὐτὴ ἡ συμφορά ; ...

— Δὲν γνωρίζω καὶ ἐγὼ ἀκριβῶς, εἶπεν ἡ Μαρκελίνα, ὁ κ. Βαλόν, κόρη μου, ἦλθε νὰ μοὶ ζητήσῃ τὴν χεῖρά σου διὰ τὸν υἱόν του ...

— Ἄ ! ἐπερώνησεν ἡ Σοφία ...

Ο ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ ΒΟΝΕ

Μυθιστορία ΕΚΤΩΡΟΣ ΜΑΛΩ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

— Και ποία εἶνε αὐτά ;

— Πρὸ παντός ἄλλου, τὸ ν' ἀφυπνίσῃ, ἐν ἐμοὶ τὸν πόθον τοῦ νὰ συνδέσω τὸν βίον μου πρὸς τὸν ἰδικόν του.

— Αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν πόθον προὐκάλεσεν εἰς ἐμὲ ὁ κ. Δερρόδης, εἶπε γελῶσα ἡ Ἄννιτα φαντάσου, δέκα χυτήρια, ὑελικά.

— Λοιπὸν ! ἐπειτα, ἀφοῦ συνδέθῃς πρὸς τὸν πλούσιον αὐτὸν ἄνθρωπον, ὅταν συμμετάσχῃς τῆς περιουσίας του, ἧτις τόσον ποθητὴ σοὶ φαίνεται τὴν σήμερον ἐπειδὴ εἶσαι πτωχὴ, ὅποια θὰ ἦναι ἡ ζωὴ σου ; Ὅα διέρχεσαι καθ' ἑκάστην τὰ Ἡλύσια Πεδία ἐφ' ἀμάξης λαμπρᾶς ; ...

— Ἄλλ' ἐννοεῖται, μετὰ τὰ Ἡλύσια ὑπάρχει τὸ Δάσος, μετ' αὐτὸ ἡ Δωβίλλη, μετὰ τὴν Δωβίλλη ἡ ...

— Ἡ πληξὶς ἦν προκαλεῖ ἡ ἀργία, καὶ φοβοῦμαι μὴ αὐτὴν καὶ μόνην σοὶ ἀποκομίσῃ ὁ κ. Δερρόδης.

— Δὲν τὸν γνωρίζεις.

— Οὔτε καὶ σύ. Καὶ ἂν ἔχω ἄδικον φοβουμένη τὸ νὰ καταστῇ σύζυγός σου, δυνατόν νὰ ἔχῃς καὶ σύ ἄδικον θέλουσα νὰ τὸν συζευχθῇς. Ἴδου εἰς τῶν λόγων διὰ τοὺς ὑποίτους ἐπιθυμῶ τὰς συναθροίσεις αὐτὰς ὅπως σύ καὶ ὅσον σύ. Ὅα δυνηθῶμεν νὰ τὸν ἐκτιμῶμεν οὕτω κατ' ἀξίαν. Ἄλλως τε δὲν θὰ ἦναι μόνος, καὶ ἄλλοι ἀξιωματικοὶ θὰ ἦναι παρ' αὐτόν, καὶ θὰ δυνηθῶμεν νὰ κάμωμεν τὰς συγκρίσεις μας...

— Στγχερίσεις πρὸς τὸν κ. Βονέ, βέβαια ;

— Ἀκριβῶς, πρὸς τὸν κ. Βονέ.

— Ἄλλ' ἀφοῦ τόσην ἐπ' αὐτοῦ εὐρίσκεις ἀξίαν, διατί δὲν τὸν καθιστᾶς σύζυγόν σου ; τούτο θὰ εἶνε δι' αὐτὸν ὄνειρον ὠραῖον ὡς τὸ ἰδικόν μου, ἐπιθυμούσης νὰ συζευθῶ τὸν κ. Δερρόδην.

— Γνωρίζεις ὅτι θὰ ὑπαινδρευθῶ τότε μόνον, ἀφοῦ σύ πρώτον ἀποκατασταθῇς, καὶ ἂν τόσην εὐρίσκω ἀξίαν ἐπὶ τοῦ κ. Βονέ, πράττω τούτο εἰς σέ σκεπτομένη, ὄχι εἰς ἐμὲ ! Μετ' αὐτοῦ, εἶμαι βεβία, ὁ βίος δὲν θὰ κερέρχεται ἀνιάρως καὶ ἀπρακτος, καὶ γυνή τις δύναται μετ' αὐτοῦ νὰ καταστῇ εὐτυχής, συνδέουσα τὴν τύχην τῆς πρὸς τὸ εὐελπί του μέλλον.

— ...Καὶ πρὸς τὴν ἀνέχεϊάν του.

— Καὶ πρὸς αὐτήν, ἂν ἀγαπᾶς, ἀλλ' ἡμέραν τιὰ θὰ ἱκανοποιηθῇ.

— Λοιπὸν, ἐσο σύ ἡ γυνὴ αὐτῆ, καὶ σοὶ εὐχομαι βίον ὄλιον... καὶ εὐτεχνίαν...

Εἶτα περιβάλλουσα θωπευτικῶς διὰ τοῦ βραχίονος τὴν Ἰουλιανήν.

— Καὶ εὐτυχῇ, ἐννοεῖται, θὰ λογιζώμεναι τὰ τέκνα σας μετ' αὐτῆς μητέρας.

Τὴν ἐπαύριον εἰς τὸ συσσίτιον τῶν ἀξιωματικῶν, κατὰ τὸ πρόγευμα ἐγένετο τὸ πρῶτον λόγος περὶ τῶν τῆς κυρίας Βομορῶ παρασκευαζομένων διασκεδάσεων.

Ἀπὸ δέκα περίπου λεπτῶν ἤδη εὐρίσκοντο εἰς τὴν τράπεζαν, ἀλλὰ συνδιελέγοντο, οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ οἱ ὑπαξιωματικοὶ, ἀναμένοντες τοὺς καθυστεροῦντας : τὸν Σολέ, τὸν Δερρόδην καὶ δύο ἄλλους.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἡ θύρα ἠνοιγετο· ἐπιλοχίαι καὶ δεκανεῖς εἰσέρχοντο ἕνα ἀνακωνώσῳ διαταγᾶς, κανονίωσι θέσεις, καὶ εἴτινες, ἐσκοτισμένον ἔχοντες τὸ βλέμμα ἐκ τοῦ ἔξω ἡλίου, ἀπέμενον πρὸς στιγμὴν ἐν τῇ σκιερᾷ αἰθούσῃ, δίχως ν' ἀναγνωρίζωσι τοὺς ἀξιωματικούς, οὓς ἀνεζήτουν καὶ κατηθύοντο μόνον ἐπὶ τῇ φωνῇ ἧτις τοὺς ἐκάλει.

Πλέον ἡ ἀπαξ ἤδη διημαρτυρήθησαν κατὰ τῶν ἀργοπερῶν :

— Νηστεία λοιπὸν ἔρχομαι σήμερα ;

— Πῶς διάβολο ὁ Σολέ ποῦ ἔρχεται πάντοτε στὴν ὥρα του νὰ λείψῃ ;

Ὅα τὸν κράτησε ὁ δέ... Ρόδης...

Τὸ ὄνομα τοῦ Δερρόδην ἐτιμήθη εἰς δύο κατὰ τρόπον ἔρωνα.

Ὅταν ἔχη κανεὶς θαλαμηπόλον νὰ τοῦ παρασκευάζῃ τὸ πρῶτόν του πρόγευμα καὶ προσφέρῃ Σατῶ Ἰκέμ πρὸς σαράντα φράγκα τὴν μποτίλια, δὲν βιάζεται, ἐννοεῖς, καὶ τόσο πολὺ γιὰ τὸ συσσίτιο.

— Σαράντα φράγκα τὴν μποτίλια ; Ἔλα δά !

— Ἀκριβῶς, εἶδα τὸν λογαριασμὸ τοῦ οἰνεμπόρου τοῦ Βορδῶ.

— Τὸν ἐπιδεικνύει ;

— Διάβολε ! γι' αὐτὸ ἀκριβῶς πίνει τὸ κρασί, γιὰ νὰ δείχνῃ τὸ τιμολόγιό του.

— Οἱ στόμαχοί μας φωνάζουν, ἐπανελάθεν ὁ νεαρὸς ἀνθυπολοχαγός.

— Πταίει εἰς αὐτὸ ὁ προϊστάμενος.

Προϊστάμενος εἰς τὰ στρατιωτικὰ συσσίτια ἀποκαλοῦσι τὸν ἀρχαιότερον καὶ ἀνώτερον κατὰ τὸν βαθμὸν τῶν ἀξιωματικῶν, εἴτινες συντρόφουσι προίσταται τῆς τραπεζῆς· ἀσκέϊ ἀπόλυτον ἐφ' ὅλων ἐξουσίαν· προλαμβάνει τὰς ταραχὰς φιλονεικίας, ἐπιβάλλει σιγὴν καὶ ἐν ἀνάγκῃ μαλιστα τιμωρεῖ. Τὸν ὑπακούουσι πειθαρχικῶς.

Ὁ προϊστάμενος τοῦ συσσιτίου τῶν ἀξιωματικῶν καὶ ὑπαξιωματικῶν ἦτο ἀξιωματικὸς μιζοπόλιος τὴν κόμην, γηραιὸς ὑπολοχαγός τεσσαράκοντα καὶ πέντε ἐτῶν, παρρησιοφορημένος, ὀνόματι Ὀκτῆ, ὅστις πρεσβύτερος ὢν κατὰ δεκαπενταετίαν τοῦ πλείστου τῶν ὑποβάθμων του καὶ μὴ ἐξεληθὼν τῆς Σχολῆς ὡς οἱ πλείστοι ἐκείνων, διετέλει ἐν ὑπερηφανίᾳ ἄμα καὶ ἀμηχανίᾳ ἐπὶ τῷ ὑψηλῷ του ἀξιώματι ὡς προϊστάμενος τῆς τραπεζῆς. Ἐν ὑπερηφανίᾳ, ὅσακις μόνος ἐν τῇ αἰθούσῃ καὶ καπνίζων τὴν πίπαν του ἀνεμυμνήσκετο παλαιῶν ἡμερῶν δοκιμασίας, ἡμερῶν, καθ' ἃς ἡ φιλοδοξία του δὲν ἐξικνεῖτο μέχρι τοιοῦτου σημείου, ὥστε νὰ ἐφαντάζετο ὅτι θὰ ἐφθάνε ποτε εἰς τοιοῦτον ἀξίωμα ἐν ἀμηχανίᾳ, ὅσακις εἰς τὴν τράπεζαν φιλοπαίγμων τις ἀξιωματικὸς τῆς Σχολῆς ἐτέρπετο μετ' ἄλλων συναδέλφων του, συνάπτων πρὸς αὐτὸν συζήτησιν κατὰ τὸ μέλλον ἢ ἥττον ἐπιστημονικὴν ἢ ἱστορικὴν περὶ ἀκαταλήπτου δι' αὐτὸν ζητήματος, εἰς ὃ ἐκκαλεῖτο νὰ δώσῃ γνώμην.

— Πῶς, ἐγὼ πταίω ; ἀνέκραξεν ἀπαν-

Καὶ θεῖον μειδιάμα ἐπλανήθη ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς, ἡ καρδία τῆς ἐσκίρτησε.

Μόλις ἔσχε τὴν δύναμιν νὰ εἶπῃ ἐτι :

— Καὶ ἀπήντησες ;

— Τὴν ἀλήθειαν, εἶπεν ἡ Μαρκελίνα δι' ὄφρους σταθεροῦ, σχεδὸν μετὰ ξηρότητος ... Ἀπήντησα ὅτι ἡ αἰτήσεις τοῦ κ. Βαλὸν μᾶς τιμᾶ πολὺ, ἀλλ' ὅτι δὲν ἀγαπᾶς τὸν κ. Ροβέρτον.

— Μη-τερ ! μη-τερ ! ἀνέκραξεν ἐκείνη.

Ἦτο ἔτοιμος νὰ ἔλεγε. « Δὲν εἶνε ἀληθές. Τὸν ἀγαπῶ, ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας, τὸν ἠγάπησα, τῷ ἀνήκω ὀλοφύχως. »

Ἀλλὰ παρετήρησε τὴν σκληρὰν ἔκφρασιν τῆς Μαρκελίνας· καὶ τούτο τὴν πτοεῖ. Οὐδέποτε εἶδε παρομοίως τὴν μητέρα τῆς.

Ὁ πρὸς τὴν μητέρα τῆς σεβασμὸς εἶνε ἰσχυρότερος τοῦ ἔρωτός τῆς.

Ἐσίγησεν, ἐταπεινώσε τὴν κεφαλὴν, συντετριμμένη τὴν καρδίαν.

Ὁ Ροβέρτος, παρ' αὐτὴν, τῇ ἀποτείνει ἀλλεπαλλήλως ἐρωτήσεις, τὴν διερευνᾷ.

— Δι' ἔλεος, δεσποινίς Σοφία, ἀπαντήσατε ... Συγγνώμην ... εἰάν εἶχον νομίσει... Εἶχον ἴσως ἀπατηθῇ ... ἀπαντήσατε, σὰς ἐκετεύω.

Ἄλλ' ἡ Σοφία, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχουσα ταπεινωμένους.

— Ἠκούσατε, μητέρ μου, ὁ κύριος...

— Ὅ,τι εἶπεν ἦτο ἴσως ἀληθές, Θεέ μου ;

— Ἐκείνη μόνη δύναται ν' ἀπαντήσῃ...

Καὶ ἂν ... ἐνόμισεν ὅτι ὄφειλε νὰ σὰς ἀπαντήσῃ ὡς ἀπήντησε, σημεῖον ὅτι ἦτο βεβαία ... ὅτι ἔλεγε ... τὴν ἀλήθειαν ...

Ἡ Σοφία κλονεῖται, ἔτοιμος νὰ λιποθυμήσῃ.

Ἡ Μαρκελίνα σπεύδει καὶ τὴν συγκρατεῖ.

Πρὸς στιγμὴν, στρέφεται πρὸς τὸν Βαλὸν, πρὸς τὸν Ροβέρτον.

Αἰσθάνεται πόθον νὰ τοῖς κραυγᾶσῃ.

— Δὲν εἶνε ἀληθές, ψεύδεται, ἐψεύσθην ἐπίσης καὶ ἐγὼ ... Εἶμαι κακὴ μητέρα ... εἰς ἐμὲ μόνην σκέπτομαι, ὄχι εἰς τὴν εὐτυχίαν τῆς ... Ἀγαπᾶ τὸν Ροβέρτον ... οἶμοι ! ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τὸ ἔχω παρρησιάζει ...

Ναί, θὰ τὰ ἔλεγεν αὐτὰ ὅλα, ἀλλὰ πρὸς τί ; Ποτὲ δὲν θὰ συγκατένευεν εἰς τὸν γάμον ... ἵνα συγκατένευεν, ὄφειλε τὸ πᾶν νὰ ὁμολόγει... Καὶ οὐδὲν θὰ ὁμολόγει... ὄχι... οὐδέποτε...

Ὁ Βαλὸν ἐποίησε κίνημα δυσχερεσκείας καὶ ἀδημονίας.

— Τότε δὲν ἔχωμεν πλέον νὰ κάμωμεν ἐδῶ τίποτε. Ἐλθέ, Ροβέρτε.

[Ἐπειτα συνέχεια]

B*

Διακόπεται ὀριστικῶς ἡ ἀποστολὴ τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων, εἰς πάντας τοὺς μὴ συμμορφωθέντας πρὸς τὴν ἐντυπον ἡμῶν γνωστοποίησιν περὶ ἀποστολῆς τῆς συνδρομῆς αὐτῶν.

Ἡ Διεύθυνσις